

Kapitel 7

Strax efter lunch ringde fackets handläggare och berättade om samtalen med arbetsgivaren. Enligt den officiella versionen hade koncernens säkerhetschef förts bakom ljuset av enskilda chefer på dotterbolaget, som beställt övervakningen. Egentligen *före detta* chefer vars anställningar nyligen upphört.

Långa stycken av samtalet hade Alex tigit, lyssnat och tagit in vad som sades samtidigt som han i sitt stilla sinne undrat över hur mycket större hon skulle tyckt att "den kanske största skandalen i Teknikarbetarförbundets historia" varit om hon dessutom känt till att Edot försökt mörda en av sina anställda. Till råga på allt via den ryska säkerhetstjänsten.

Alex anlände till Stockholms Centralstation vid fyratiden på eftermiddagen. För säkerhets skull tog han en lång omväg via buss- och tunnelbanenätet och klev på och av i sista stund innan dörrarna stängdes. Några minuter före den utsatta tiden steg han av bussen på Hantverkargatans södra sida, alldeles utanför Stadshuset. Sträckan, inte mycket längre än ett stenkast, hade tagit två timmar.

Han rundar hörnet medan han utan att vrida på huvudet skannar av omgivningen efter rörelser och försiktigt tassar vidare längs Stadshusets västra kortsida. En svart Mercedes står parkerad i p-förbudszonen nära ingången på baksidan, dess blå registreringsskylt visar diplomatstatusen.

Han går in genom den öppna grinden. Vid trappan, mitt emellan Carl Eldhs skulpturer, står en ensam mansperson i det kyliga skenet och blickar ut över fjärden. Alex närmar sig, andas försiktigt, knyter nävarna och gnider tumme mot pekfinger med ett knappt hörbart knirkande. Han känner av en svagt metallisk smak på tungan.

Mörkret har lagt sig, himlen är stjärnklar. Längs kajen vid Söder Mälarstrand, tvärs över vattnet halvannan kilometer bort, lyser Münchenbryggeriets långa roströda tegelfasad. Framför byggnaden ligger uttjänta ångbåtar och fiskefartyg på rad, numera festlokaler och vandrarhem, utspökade med vimplar och kulörta lyktor. Husen klättrar uppför Mariabergets klippor, speglingarna i vattnet fladdrar svagt.

Hjärtslagens tilltagande och gurglande rytm trycker blodet i häftiga stötar genom artärerna när skepnaden vänder sig om och börjar gå mot honom, lätt vaggande från sida till sida i sin egen takt och med bröstkorgen framskjuten och axlarna bakåt som om han ägde världen.

Rockslaget är uppfällt till skydd mot kylan. Vänster arm rör sig i en pendelrörelse medan den högra är stilla. Det som döljs i den mörka handsken blir strax synligt när han höjer den till brösthöjd och sträcker fram en tillknycklad papperspåse.

Mannen närmar sig ytterligare, dragen under brättet framträder. Ansiktet är ovalt och slätrakat. I sin beigea rock och slokhatt är han som hämtad ur någon halvdan spionfilm och kan närmast liknas vid en karikatyr. Alex tinningar dunkar och pulserar våldsamt, en ilning far genom kroppen.

En grå byråkrat, aningen vek, något magerlagd och av medellängd. Hållningen är bredbent och rakryggad som hos en man med makt och status. Intrycken är svåra att få ihop. Han ler underfundigt och ser igenkännande på Alex.

"Konfekt?"

Mannen vrider påsen så att de tjocka tuschbokstäverna tydligt syns i lyktskenet.

Leendet övergår till ett självbelåtet flin, och Alex darrar som ett asplöv.

M o b i l t e l e f o n ?

Alex skakar på huvudet, stelt och inte helt kontrollerat.

Handslaget är fast utan att vara löjligt hårt, han behövde inte göra sig till. Det signalerade nyfikenhet och respekt mer än något annat. Alex slappnade av en aning.

"Mitt namn är Maxim Fedorov, jag är underrättelsechef på den ryska federationens ambassad här i Stockholm. Hur mycket har du tänkt dig?"

Hela upplägget gick ut på att förvirra, få honom ur balans och skrämma honom.

"Hur mycket kan ni avvara."

"Det finns betydligt enklare metoder för att lösa det problemet...", tydliggjorde underrättelsechefen med ett uttryck som med ens mörknat.

Alex var inte bara kall, han var iskall. Under press dessutom. Lovande.

"Ni vill inte ta konsekvenserna av det", fortsatte Alex.

Mannen som just presenterat sig som en officiell representant för den ryska ambassaden och därmed för den ryska staten, höjde frågande på ögonbrynen medan de gick längs med vattnet i riktning mot Engelbrektsstatyn.

"Ni var hemma hos mig igår. Inne i bostaden."

Underrättelsechefen betraktade den spöklika siluetten av Riddarholmskyrkans genombrutna gjutjärnstorn och nickade hummande. Han hade instruerat sina underställda att lämna några subtila spår.

Han ville testa honom, han hade planer för den här grabben. Planer som reviderats, uppgraderats, och som han ännu inte delat med Moskva.

"Du är uppmärksam, vi kanske kan hitta gemensamma intressen."

"Ni skickade ju för fan folk mitt i natten, jag såg er jävla ninja genom dörrögat. Varför i helvete skulle jag jobba för någon som försökt mörda mig?"

Underrättelsechefen skälvde till för ett ögonblick, den här killen var nästan för bra för att vara sann. Skulle han någonsin håva in potten var det lika bra att köra med så öppna kort som möjligt.

"Jag var hela tiden emot det, FSB tvingade sin vilja igenom. Det var deras produkt du jobbade med, de är brutala och alldeles för skjutglada om du frågar mig. Jag tillhör den civila underrättelsetjänsten SVR, hos oss använder vi hjärnan. De ville göra om det men jag avstyrde", sade Maxim.

I sina vildaste drömmar hade Alex fantiserat om några miljoner amerikanska dollar, rekryteringsförsöket kom oväntat.

"Vad har jag som SVR och Ryssland är intresserade av", sa han efter en stund.

"Mer än du tror. Vi är tålmodiga och långsiktiga, du kommer att stiga i graderna och vi är med dig hela vägen", svarade underrättelsechefen.

"Och vad får dig att tro att jag har en framtid på Edot?"

Maxim Fedorov berättade att han kände till samtalen mellan Teknikarbetarförbundet och Edot som ägt rum under dagen, och förklarade att skandalen som nu tornade upp var av en magnitud kraftig nog att radera många karriär.

"Du sitter på ett kapital nu som kan användas på lite olika sätt", sa Maxim beräknande och lutade sig avspänt med handflatorna vilande mot muren.

Han såg ut mot vattnet medan han pratade.

"Antingen offentliggör ditt fackförbund att du övervakats av arbetsgivaren bakom deras rygg och dessutom av den svenska Säkerhetspolisen, på samma arbetsgivares uppdrag. Enbart med syftet att dölja export av avlyssningsutrustning till diktaturstater. Det blir en mediaorkan och KU-förhör. Toppchefer kommer att sparkas och dras i skiten, du får dina femton minuter av ära och berömmelse."

Betydligt mer sannolikt var att facket, staten och kapitalet höll ihop. Ingen tjänade på att skandalisera ett viktigt exportföretag, eller på att en politisk omsvängning minskade anslagen till den svenska Säkerhetspolisen. Ingen ville heller trampa någon annan på tårna, alla hade ju egna.

Möjligen kunde han få en årslön som plåster på såren, mot att han undertecknade omfattande tystnadsklausuler. Därefter skulle han fortsätta övervakas lite diskret och hotas till tystnad. Höll han inte käft var hans yrkeskarriär död, han med kanske.

Hoten skulle komma indirekt och vara tillräckligt vaga för att hans fackförbund skulle skaka på huvudet om han vände sig till dem. Oavsett vilket fanns en enorm potential i att i stället ta den andra vägen, uppsidan var minst sagt betydande. Fick man bara över facket på Alex sida lite grann skulle det nog lösa sig. En liten kil på rätt ställe var allt som behövdes.

Underrättelsechefen gjorde en konstpaus innan han vände sig mot Alex och fortsatte:

"Eller så gömmer du det här esset i rockärmen och du kommer att få en unik ställning inom Edot, en unik ställning i det svenska samhället. *Ingen* har hållhakar som kan mäta sig med dina, hållhakar du använder för att omförhandla ditt

anställningskontrakt. Du kan kräva vilket jobb som helst och du får vår hjälp att prestera maximalt. Du kräver att undantas från all framtida övervakning, skulle någon protestera ser du till att påminna dem om realiteterna. Konsekvenserna. Traumat. Säkerhetspolisen kommer inte ta risken att låta ditt fackförbund sabotera deras verksamhet, de kommer aktivt och mycket medvetet titta åt ett annat håll om de så skulle komma på dig med händerna i syltburken. Du blir 'untouchable', oåtkomlig."

Alex hade svårt att ta in allt som just sagts, det var fullkomligt överkligt. Livsfarligt. Vad som var sant kunde han omöjligt bedöma, men han kände en skräck han aldrig känt förut, en märklig yrsel. Maxim noterade sinnesförändringen och skiftade blixtnabbt fokus.

"Du tvekar. Inte bara det, du bluffar! Det finns ingen information om vår speciella produkt hos Teknikarbetarförbundet, och ingen annanstans heller. Du har inga vapen!"

I själva verket hade den ryska ambassadens underrättelsechef inte den blekaste aning om den saken. Provokationen var bara ett sätt att få honom ännu mer ur balans där han hängde mot repet. En bråkdel av en sekund var allt Maxims tränade spionöga behövde, sen visste han.

Skulle underrättelsechefen inkludera den slutsatsen i sin rapportering var det slutet för Alex. Vilket han inte hade några som helst planer på; insikten började nämligen så smått sjunka in, att han höll i en oslipad diamant. En ädelsten han tänkte slipa och polera till perfektion. Som ingen skulle få ta ifrån honom. *Ingen!*

Ett kapital som inte blott skulle rädda hans jobb och karriär, utan mycket mer än så. Han var på god väg att göra en fullkomligt unik rekrytering. Det här var *exakt* sådant som skapade rätt sorts uppmärksamhet på *precis rätt ställen*.

En hårdvaluta politiska karriärer byggdes utav, som kunde leda långt för hans egen del. Kanske hela vägen till Kreml. Han spände ögonen i Alex, hötte med högerhandens pekfinger och inskräpte allvaret.

"Du befinner dig vid ett vägsکیل nu, där endast ett av alternativen leder till en framtid för dig."

Alex skulle just till att avbryta när underrättelsechefen skruvade upp volymen som för att behålla initiativet.

"Du har inte en chans att ta dig ur det här, går du emot oss kommer du aldrig undan", fortsatte underrättelsechefen och lugnade honom med sin övertygelse om att han skulle klara uppdraget.

Tvåhundratusen dollar insatta på ett schweiziskt konto väntade som bonus, tillräckligt för att märkbart förbättra hans liv men utan att göra honom mätt. Maxim var visserligen tvungen att ta det med sin egen ekonomiavdelning, men det borde inte vara några problem.

Han hade varit naiv, han insåg det nu, som kastat sig huvudstupa in i en brottningsmatch med en motståndare han aldrig skulle rå på. Han kände sig dum men var på samma gång lättad. Trots allt var han vid liv. Förvandlad till en pjäs i ett betydligt större spel, vars utgång framtiden skulle utvisa. *Inte en chans... du kommer aldrig undan.* De skarpa orden ekade obönhörligt.

I underrättelsechefens tjänstebostad på ambassadområdet var det fest.

Visserligen med bara en deltagare, men det bekom inte Maxim Fedorov som sjönk ner i fåtöljen och lutade sig tillbaka med benen avslappnat uppslängda på fotpallen.

Ena handen greppade ett stort glas Tovaritch, med den andra förde han triumfatoriskt en Hoyo de Monterrey Double Corona till munnen och inmundigade, till tonerna av Alexandrov-ensemblens *Катюша*, röken från en av sina kubanska favoritcigarrer.

Maxim slöt ögonen, njöt av den nyansrikt kryddiga eftersmaken innan han i triumf blåste ut en rökring, därefter en mindre som jagade i kapp och passerade igenom den större. Ett trick han lärde sig redan under grundutbildningen och som han sparade till verkligt speciella tillfällen. Den här gången blåste han ut en tredje.

Han sköljde efter med iskall sammetslen rysk vodka av yppersta klass. Det hela var vattentätt, han var säker på att Alex bluffade och att ingen vital information fanns undangömd. Risken för läckor var så gott som obefintlig.

Han var just klar med den krypterade avrapporteringen till sin chef vid SVR i Moskva, där han angett att Alex *med mycket hög sannolikhet* säkrat information om Project Falcon på Teknikarbetarförbundets huvudkontor i Stockholm, och att *en likvidering skulle medföra en betydande risk*.

Enligt hans egen bedömning var Alex *en potentiell tillgång på fältet avseende inhämtning av för moderlandet kritisk teknik- och affärsinformation*.

Rekommendationen var att Alex rekryterades som inofficiell agent.
